

## Pâinea și apa vieții

*Sabat după-amiază, 9 august*

### De memorat:

„Atunci, Domnul a zis lui Moise: «Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul; de aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui și, în ziua a șaptea, nimeni să nu iasă din locul în care se găsește.» Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.” Exodul 16:28-30.

După ce a plecat din Egipt, poporul Israel a pornit într-o călătorie necunoscută către Țara Promisă. Poporul avea în față un drum solicitant și lung și trebuia să învețe o mulțime de lecții. Domnul avea să-i conducă și să aibă grijă de israeliți și, da, El dorea să-i ajute să se dezvolte, dar ei trebuiau să învețe disciplina, autocontrolul, sacrificiul, altruismul, încrederea în Domnul și, mai ales, ascultarea.

Moise era conducătorul vizibil și, pentru a reuși, poporul trebuia să îl urmeze pe el și conducerea sa. Era esențial ca israeliții să rămână în preună, să coopereze ca o comunitate și să se ajute unii pe alții. Aveau în față multe obstacole și solicitări. Mare parte din creșterea lor spiri tuală avea să depindă de modul în care făceau față acestor dificultăți și de modul în care reacționau față de Moise, mai ales atunci când provocările deveneau majore. Categorical, trebuiau să se încreadă în indicațiile Domnului la fiecare pas. În mod tragic, după cum vom vedea, nu au învățat aceste lecții cu ușurință. La urma urmei, le învață cineva cu ușurință?

*Duminică, 10 august*

### Ape amare

În narațiunile biblice, personajele – bune sau rele – joacă diverse roluri și trebuie să fim foarte atenți la firul epic, la locuri, la timp și la personajele negative. Cu toate acestea, cel mai important aspect al unei narațiuni îl reprezintă de obicei deznodământul și lecțiile învățate. La fel stau lucrurile și cu aceste relatări.

După cum o arată situațiile, Dumnezeu este Cel care rezolvă problemele mele și Cel care aduce pacea; doar că misiunea Sa este îngreunată de necredința oamenilor. Din cauza nemulțumirilor și a neascultării lor constante, evreii au

trecut prin dificultăți enorme, chiar tragedii. Au atras asupra lor multe greutăți din cauza lipsei lor de credință și de pocăință.

## 1. Potrivit celor relatate în Exodul 15:22-27, care a fost contextul primei minuni făcute după traversarea Mării Roșii?

### **Exodul 15:22-27**

<sup>22</sup> Moise a pornit pe Israel de la Marea Roșie. Au apucat înspre pustia Șur și, după trei zile de mers în pustie, n-au găsit apă.

<sup>23</sup> Au ajuns la Mara, dar n-au putut să bea apă din Mara, pentru că era amară. De aceea locul acela a fost numit Mara (Amărăciune).

<sup>24</sup> Poporul a cântat împotriva lui Moise, zicând: „Ce avem să bem?”

<sup>25</sup> Moise a strigat către Domnul, și Domnul i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce. Acolo a dat Domnul poporului legi și porunci și acolo l-a pus la încercare.

<sup>26</sup> El a zis: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe egipteni, căci Eu sunt Domnul, care te vindecă.”

<sup>27</sup> Au ajuns la Elim, unde erau douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de fînici. Și au tăbărât acolo, lângă apă.

Primul test asupra credinței poporului Israel este asociat cu nevoia de apă, lucru deloc surprinzător, având în vedere mediul aspru, cald și uscat al deșertului. După trei zile de călătorie, poporul a găsit în sfârșit apă, dar aceasta era nepotabilă. Mara înseamnă „amar” și, pentru că apa era amară, credința poporului Israel în Domnul care îi purta de grijă a scăzut cu rapiditate. Dar Dumnezeu a reacționat cu compasiune, iar prima minune a fost realizată cu o bucată de lemn. Desigur, nu lemnul, ci Domnul a făcut apa dulce și potabilă. Poporul a trebuit să învețe lecții importante: (1) răbdare în așteptarea timpului hotărât de Domnul și (2) Dumnezeu face lucrurile în cooperare cu oamenii.

Cu toate acestea, copiii lui Israel au considerat că foarte multe lucruri li se cuvin automat, că sunt de la sine înțelese, și au uitat repede marile minuni pe care Dumnezeu le făcuse pentru ei – minuni pentru care ei tocmai Îi cântaseră laude cu atâta ardoare, declarând: „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? / Cine este ca Tine minunat în sfințenie, / Bogat în fapte de laudă / Și făcător de minuni?” (Exodul 15:11).

Totuși, chiar și după nemulțumirile lor, Dumnezeu a promis că nu va aduce asupra israeliților „niciuna din bolile” (Exodul 15:26) cu care îi lovisese pe egipteni.

El avea să îi protejeze, iar ei puteau beneficia de această promisiune doar cu condiția să Îi rămână credincioși.

*Ce încercări și greutăți ai adus singur asupra propriei persoane? Ce alinare poți găsi în faptul că Dumnezeu va acționa în continuare în favoarea ta, dacă vei coopera cu El?*

*Luni, 11 august*

## **Prepelițe și mană**

Din păcate, există un tipar de răzvrătire în aceste relatări ale călătoriei prin deșert. Israelii uitau în mod constant că mâna puternică a lui Dumnezeu îi ajutase în trecut și că El le oferise soluții la probleme. Lăsau ca problemele prezente să îi facă orbi față de scopul lor final și viitorul minunat promis. Este o problemă des întâlnită chiar și în rândul poporului lui Dumnezeu din zilele noastre.

## **2. Studiază Exodul 16:1-36 și descoperă cauza protestelor poporului Israel și ce a urmat!**

### **Exodul 16:1-36**

- <sup>1</sup> Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din Elim și au ajuns în pustia Sin, care este între Elim și Sinai, în a cincisprezecea zi a lunii a doua, după ieșirea lor din țara Egiptului.
- <sup>2</sup> Și toată adunarea copiilor lui Israel a cântit în pustia aceea împotriva lui Moise și Aaron.
- <sup>3</sup> Copiii lui Israel le-au zis: „Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.”
- <sup>4</sup> Domnul a zis lui Moise: „Iată că voi face să vă plouă pâine din ceruri. Poporul va ieși afară și va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după Legea Mea.
- <sup>5</sup> În ziua a șasea, când vor pregăti ce au adus acasă, vor avea de două ori mai mult decât vor strânge în fiecare zi.”
- <sup>6</sup> Moise și Aaron au zis tuturor copiilor lui Israel: „Astă-seară, veți înțelege că Domnul este Acela care v-a scos din țara Egiptului.
- <sup>7</sup> Și mâine dimineată, veți vedea slava Domnului, pentru că v-a auzit cântirile împotriva Domnului; căci ce suntem noi, ca să cântiți împotriva noastră?”

- <sup>8</sup> Moise a zis: „Domnul vă va da astă-seară carne de mâncat, și mâine dimineață vă va da pâine să vă săturați, pentru că a auzit Domnul cântirile pe care le-ați rostit împotriva Lui; căci ce suntem noi? Cântirile voastre nu se îndreaptă împotriva noastră, ci împotriva Domnului.”
- <sup>9</sup> Moise a zis lui Aaron: „Spune întregii adunări a copiilor lui Israel: ‘Apropiați-vă înaintea Domnului, căci v-a auzit cântirile.’”
- <sup>10</sup> Și, pe când vorbea Aaron întregii adunări a lui Israel, s-au uitat înspre pustie, și iată că slava Domnului s-a arătat în nor.
- <sup>11</sup> Domnul, vorbind lui Moise, a zis:
- <sup>12</sup> „Am auzit cântirile copiilor lui Israel. Spune-le: ‘Între cele două seri aveți să mâncați carne, și dimineața vă veți sătura de pâine și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.’”
- <sup>13</sup> Seara au venit niște prepelițe și au acoperit tabăra, și dimineața s-a așezat un strat gros de rouă în jurul taberei.
- <sup>14</sup> Când s-a luat roua aceasta, pe fața pustiei era ceva mărunț ca niște grăunțe, mărunț ca boboșele de gheață albă pe pământ.
- <sup>15</sup> Copiii lui Israel s-au uitat la ea și au zis unul către altul: „Ce este aceasta?” căci nu știau ce este. Moise le-a zis: „Este pâinea pe care v-o dă Domnul ca hrană.”
- <sup>16</sup> Iată ce a poruncit Domnul: „Fiecare dintre voi să strângă cât îi trebuie pentru hrană, și anume un omer de cap, după numărul sufletelor voastre; fiecare să ia din ea pentru cei din cortul lui.”
- <sup>17</sup> Israelii au făcut așa și au strâns unii mai mult, alții mai puțin.
- <sup>18</sup> În urmă o măsurau cu omerul, și cine strânsese mai mult n-avea nimic de prisos, iar cine strânsese mai puțin nu ducea lipsă deloc. Fiecare strângea tocmai cât îi trebuia pentru hrană.
- <sup>19</sup> Moise le-a zis: „Nimeni să nu lase ceva din ea până a doua zi dimineața.”
- <sup>20</sup> N-au ascultat de Moise și s-au găsit unii care au lăsat ceva din ea până dimineața, dar a făcut viermi și s-a împuțit. Moise s-a mâniat pe oamenii aceia.
- <sup>21</sup> Astfel, în toate diminețile, fiecare strângea cât îi trebuia pentru hrană și, când venea căldura soarelui, se topea.
- <sup>22</sup> În ziua a șasea, au strâns hrană îndoit, și anume doi omeri de fiecare. Toți fruntașii adunării au venit și au spus lui Moise lucrul acesta.
- <sup>23</sup> Și Moise le-a zis: „Domnul a poruncit așa. Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați până a doua zi dimineața tot ce va rămâne!”
- <sup>24</sup> Au lăsat-o până a doua zi dimineața, cum poruncise Moise, și nu s-a împuțit și n-a făcut viermi.
- <sup>25</sup> Moise a zis: „Mâncați-o azi, căci este ziua Sabatului; azi nu veți găsi mană pe câmp.

<sup>26</sup> Veți strânge timp de șase zile, dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi.”

<sup>27</sup> În ziua a șaptea, unii din popor au ieșit să strângă mană, și n-au găsit.

<sup>28</sup> Atunci, Domnul a zis lui Moise: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?

<sup>29</sup> Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul; de aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui și, în ziua a șaptea, nimeni să nu iasă din locul în care se găsește.”

<sup>30</sup> Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.

<sup>31</sup> Casa lui Israel a numit hrana aceasta „mană”<sup>1</sup>. Ea semăna cu bobul de coriandru; era albă și avea un gust de turtă cu miere.

<sup>32</sup> Moise a zis: „Iată ce a poruncit Domnul: ‘Să se păstreze un omer plin cu mană pentru urmașii voștri, ca să vadă și ei pâinea pe care v-am dat-o s-o mâncați în pustie, după ce v-am scos din țara Egiptului.’”

<sup>33</sup> Și Moise a zis lui Aaron: „În un vas, pune în el un omer plin cu mană și așază-l înaintea Domnului, ca să fie păstrat pentru urmașii voștri.”

<sup>34</sup> După porunca dată de Domnul lui Moise, Aaron l-a pus înaintea chivotului mărturie, ca să fie păstrat.

<sup>35</sup> Copiii lui Israel au mâncat mană patruzeci de ani, până la sosirea lor într-o țară locuită; au mâncat mană până la sosirea lor la hotarele țării Canaanului.

<sup>36</sup> Omerul este a zecea parte dintr-o efă.

Este important să observăm că ispitele din Biblie sunt adesea legate de mâncare. În Eden, căderea a fost legată de mâncatul din pomul interzis al cunoașterii binelui și răului (Geneza 2:16,17; 3:1-6). În ispitele din pustiu prin care a trecut Domnul Isus, prima tentativă a lui Satana de a-L ispiti a fost prin mâncare (Matei 4:3). Esau și-a pierdut drepturile de întâi născut din cauza apetitului său necontrolat (Geneza 25:29-34). Cât de frecvent a fost neascultarea poporului Israel legată de mâncare și băutură! Nu e de mirare că Moise le-a reamintit generațiilor ulterioare: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului” (Deuteronomul 8:3).

Mana, desigur, a fost o pâine cerească pe care Dumnezeu le-a furnizat o israeliților în timpul celor 40 de ani de pustiu. Prin acest dar, El i-a învățat că El este Creatorul și Cel care le oferă totul. În același timp, prin intermediul manei oferite în mod supranatural, Dumnezeu le-a arătat cum să țină Sabatul în ziua a șaptea.

În fiecare săptămână se întâmplau patru minuni: (1) timp de cinci zile, Dumnezeu le dădea o porție zilnică de mană; (2) vinerea, le dădea o porție dublă de mană; (3) mana nu se strica de vineri până sâmbăta și (4) sâmbăta, în Sabat, nu cădea mană. Dumnezeu făcea constant aceste minuni pentru ca poporul să-și

amintească de ziua de Sabat și să sâr băturească bunătatea lui Dumnezeu în aceea zi. El a precizat: „Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul” (Exodul 16:29).

*Oamenilor le place să mănânce. Am fost creați să ne placă să mâncăm. Abundența de alimente care cresc din pământ (alimentația noastră inițială) arată nu numai că Dumnezeu dorește ca noi să mâncăm, ci și să ne placă ceea ce mâncăm. Totuși, cum putem face abuz de acest dar minunat, cel al mâncării (și de plăcerea noastră de a o consuma)?*

**Marți, 12 august**

## **Apă din stâncă**

În pustiu ai nevoie de multă apă. Dumnezeu a rezolvat această problemă, chiar dacă poporul era cârcotaș, n-avea încredere în El și chiar Îi testa capacitatea și dorința de a-i da apă. În necredința lor, israeliții au privit înapoi spre Egipt.

### **3. Ce lecție ar fi trebuit să învețe poporul din incidentul relatat în Exodul 17:1-16?**

#### **Exodul 17:1-16**

- <sup>1</sup> Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustia Sin, după călătoriile zilnice pe care poruncise Domnul să le facă, și au tăbărât la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut.
- <sup>2</sup> Atunci, poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: „Dă-ne apă să bem!” Moise le-a răspuns: „Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispiți pe Domnul?”
- <sup>3</sup> Poporul stătea acolo, chinuit de sete, și cârtea împotriva lui Moise. El zicea: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici, cu copiii și turmele noastre?”
- <sup>4</sup> Moise a strigat către Domnul și a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin, și au să mă ucidă cu pietre.”
- <sup>5</sup> Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul și pornește!
- <sup>6</sup> Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.” Moise a făcut așa în fața bătrânilor lui Israel.
- <sup>7</sup> El a numit locul acela Masa și Meriba (Ispită și ceartă), căci copiii lui Israel se certaseră și ispitiseră pe Domnul, zicând: „Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este?”
- <sup>8</sup> Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim.

- <sup>9</sup> Atunci, Moise a zis lui Iosua: „Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână.”
- <sup>10</sup> Iosua a făcut ce-i spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului.
- <sup>11</sup> Când își ridica Moise mâna, era mai tare Israel și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec.
- <sup>12</sup> Măinile lui Moise fiind trudite, ei au luat o piatră, au pus-o sub el, și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul de o parte, iar altul de alta, și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui.
- <sup>13</sup> Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui cu tășul sabiei.
- <sup>14</sup> Domnul a zis lui Moise: „Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte, și spune lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri.”
- <sup>15</sup> Moise a zidit un altar și i-a pus numele „Domnul, steagul meu”<sup>1</sup>.
- <sup>16</sup> El a zis: „Pentru că și-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului, Domnul va purta război împotriva lui Amalec, din neam în neam!”

Moise a numit locul acela Masa, care înseamnă „ispită”/„încercare”, și Meriba, care înseamnă „ceartă”. Domnul le-a dat apă israeliților în ciuda necredinței lor. Aceste două nume ar fi trebuit să le reamintească israeliților să nu-L pună la încercare pe Dumnezeu și să nu se certe cu El (Evrei 3:7,8,15). Ei au pus serios la îndoială prezența lui Dumnezeu prin tre ei, deși văzuseră deja multe dovezi tangibile nu numai ale prezenței Sale, ci și ale puterii și autorității Sale.

„Moise a lovit stânca, dar Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care, ascuns privirii lor în stâlpul de nor, a stat alături de Moise și a făcut să curgă apa dătătoare de viață. Nu numai Moise și bătrânii, ci întreaga adunare a poporului Israel, care stătea la distanță, au văzut slava Domnului; dacă norul ar fi fost îndepărtat, ei ar fi fost nimiciți de strălucirea Sa prezentă acolo” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 298).

Apa este un simbol al vieții, deoarece, fără apă, nu există viață. Fiecare celulă din corpul nostru are nevoie de apă. Noi înșine suntem 60 la sută apă. Chiar și oasele noastre sunt compuse parțial din apă. Astfel, faptul că le-a furnizat apă în deșert a fost un semn pentru israeliți că Dumnezeu Se îngrijea de nevoile lor și că puteau avea încredere în El. Dar, din nou, ei trebuiau să fie ascultători.

Multe secole mai târziu, Pavel, în 1 Corinteni 10:4, le reamintește credincioșilor că experiența israeliților în pustiu a fost unică. Hristos Însuși nu numai că i-a călăuzit, dar le-a furnizat apă (Psalmii 78:15,16) și le-a satisfăcut alte nevoi spirituale și fizice. Pavel a proclamat: „Stânca era Hristos.” Pentru ei, Domnul Hristos era Sursa de viață și Dătătorul vieții veșnice. Așa cum o stâncă

este solidă, tot așa Dumnezeu Și-a con dus cu fermitate poporul. Oricine poate conta pe El, pentru că El nu dă greș în respectarea promisiunilor făcute.

*Care sunt lucrurile cu privire la care, chiar acum, trebuie să ai încredere în Dumnezeu? Cum poți învăța să te supui voinței Sale și să aștepti ca El să acționeze la timpul Său?*

*Miercuri, 13 august*

## Ietro

Moise a fost vizitat de Ietro, socrul lui, care mai este numit și Reuel (Exodul 2:18). Ietro a adus-o cu el pe soția lui Moise, Sefora, și pe cei doi băieți ai lor, Gherșom și Eliezer. Când a auzit că vin, Moise a ieșit să îi întâmpine.

### 4. Ce pași importanți în istoria națiunii au avut loc în Exodul 18:1-27?

#### **Exodul 18:1-27**

- <sup>1</sup> Ietro, preotul Madianului, socrul lui Moise, a aflat tot ce făcuse Dumnezeu pentru Moise și poporul Său Israel; a aflat că Domnul scosese pe Israel din Egipt.
- <sup>2</sup> Ietro, socrul lui Moise, a luat pe Sefora, nevasta lui Moise, care fusese trimisă acasă.
- <sup>3</sup> A luat și pe cei doi fii ai Seforei; unul se numea Gherșom (Străin), căci Moise zisese: „Locuiesc ca străin într-o țară străină”,
- <sup>4</sup> iar celălalt se numea Eliezer (Ajutorul lui Dumnezeu), căci zisese: „Dumnezeul tatălui meu mi-a ajutat și m-a scăpat de sabia lui Faraon.”
- <sup>5</sup> Ietro, socrul lui Moise, a venit cu fiii și nevasta lui Moise în pustie, unde tăbăra el, la muntele lui Dumnezeu.
- <sup>6</sup> A trimis vorbă lui Moise să-i spună: „Eu, socrul tău Ietro, vin la tine cu nevastă-ta și cu cei doi fii ai tăi.”
- <sup>7</sup> Moise a ieșit înaintea socrului său, s-a aruncat cu fața la pământ și l-a sărutat. S-au întrebat unul pe altul de sănătate și au intrat în cortul lui Moise.
- <sup>8</sup> Moise a istorisit socrului său tot ce făcuse Domnul împotriva lui Faraon și împotriva Egiptului din pricina lui Israel, toate suferințele care veniseră peste ei pe drum și cum îi izbăvisese Domnul din ele.
- <sup>9</sup> Ietro s-a bucurat pentru tot binele pe care-l făcuse Domnul lui Israel și pentru că-l izbăvisese din mâna egiptenilor.



- <sup>10</sup> Și Ietro a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, care v-a izbăvit din mâna egiptenilor și din mâna lui Faraon, El, care a izbăvit poporul din mâna egiptenilor!
- <sup>11</sup> Cunoscut acum că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii, căci în lucrul în care s-au purtat cu trufie, El a fost mai presus de ei.”
- <sup>12</sup> Ietro, socrul lui Moise, a adus lui Dumnezeu o ardere-de-tot și o jertfă de mâncare. Aaron și toți bătrânii lui Israel au venit și au luat parte la masă cu socrul lui Moise, înaintea lui Dumnezeu.
- <sup>13</sup> A doua zi, Moise s-a așezat să judece poporul, și poporul a stat înaintea lui de dimineața până seara.
- <sup>14</sup> Socrul lui Moise a văzut tot ce făcea el pentru popor și a zis: „Ce faci tu acolo cu poporul acela? De ce stai singur, și tot poporul stă înaintea ta de dimineața până seara?”
- <sup>15</sup> Moise a răspuns socrului său: „Poporul vine la mine ca să ceară sfat lui Dumnezeu.
- <sup>16</sup> Când au vreo treabă, vin la mine; eu judec între ei și fac cunoscute poruncile lui Dumnezeu și legile Lui.”
- <sup>17</sup> Socrul lui Moise i-a zis: „Ce faci tu nu este bine.
- <sup>18</sup> Te istovești singur și vei istovi și poporul acesta, care este cu tine, căci lucrul este mai presus de puterile tale și nu-l vei putea face singur.
- <sup>19</sup> Acum ascultă glasul meu; am să-ți dau un sfat, și Dumnezeu va fi cu tine! Fii tălmăciul poporului înaintea lui Dumnezeu și du pricinile înaintea lui Dumnezeu.
- <sup>20</sup> Învăță-i poruncile și legile și arată-le calea pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă.
- <sup>21</sup> Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece.
- <sup>22</sup> Ei să judece poporul în tot timpul; să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici, să le judece ei înșiși. În felul acesta, îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine.
- <sup>23</sup> Dacă vei face lucrul acesta și dacă Dumnezeu îți va porunci așa, vei putea face față lucrurilor, și tot poporul acesta va ajunge fericit la locul lui.”
- <sup>24</sup> Moise a ascultat sfatul socrului său și a făcut tot ce spusese el.
- <sup>25</sup> Moise a ales oameni destoinici din tot Israelul și i-a pus căpetenii ale poporului, căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece.
- <sup>26</sup> Ei judecau poporul tot timpul; aduceau înaintea lui Moise pricinile grele, iar toate pricinile mici le judecau ei înșiși.
- <sup>27</sup> Apoi Moise a trimis pe socrul său în țara lui.

Ietro venise pentru că auzise de eliberarea uimitoare a poporului Israel realizată de Dumnezeu. Moise i-a povestit lui Ietro în detaliu „tot ce făcuse Domnul împotriva lui Faraon și împotriva Egiptului din pri cina lui Israel, toate suferințele care veniseră peste ei pe drum și cum îi izbăvise Domnul din ele” (Exodul 18:8).

Ietro a lăudat bunătatea lui Dumnezeu și intervențiile extraordinare în favoarea poporului Său, declarând: „Binecuvântat să fie Domnul, care v-a izbăvit din mâna egiptenilor și din mâna lui Faraon, El, care a izbăvit poporul din mâna egiptenilor! Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii, căci în lucrul în care s-au purtat cu trufie, El a fost mai presus de ei” (Exodul 18:10,11). Ceea ce vedem aici este un exemplu al modului în care acțiunile lui Dumnezeu în interesul poporului Său trebuiau să fie o mărturie pentru lume despre cine este adevăratul Dumnezeu și ce poate face El pentru poporul Său.

În timp ce afla cine este adevăratul Dumnezeu, Ietro avea el însuși ceva de oferit poporului lui Dumnezeu: un sfat înțelept și benefic. Moise avea nevoie să organizeze sistemul juridic după principii drepte, echitabile. De asemenea, avea nevoie de judecători dedicați și credincioși, oameni integri. Ietro a enumerat cu înțelepciune următoarele calificări: (1) bărbați care se tem de Dumnezeu; (2) care sunt demni de încredere și (3) care urăsc câștigul necinstit. Bărbați capabili și de caracter trebuiau să fie desemnați peste diferite unități formate din 1.000, 100, 50 și 10 oameni. În acest fel, sarcina administrativă a lui Moise avea să fie redusă, iar el se putea concentra asupra problemelor importante. Astfel, poporul avea să fie bine slujit.

Moise a acceptat sfatul înțelept al lui Ietro (Exodul 18:24) și a numit lideri cu diferite roluri administrative (vezi și Deuteronomul 1:9-18).

*Moise ar fi putut pur și simplu să îl ignore pe bătrânul Ietro și să îi spună să își vadă de treaba lui. Dar n-a procedat așa. Ce lecții importante putem învăța din dorința lui de a asculta sfatul acestui om care nici măcar nu era evreu?*

Joi, 14 august

## Pâinea și apa vieții

## 5. Ce motiv oferă Pavel, în 1 Corinteni 10:11, pentru consemnarea acestor evenimente?

### 1 Corinteni 10:11

<sup>11</sup> Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

Pavel explică faptul că toate lucrurile care li s-au întâmplat israeliților sunt exemple și avertizări pentru urmașii lui Hristos și îi vor ajuta să evite aceleași necazuri; cu alte cuvinte, vor învăța din aceste exemple. Iată o învățătură adecvată pentru noi, cei care trăim la „sfârșiturile veacurilor”! Dumnezeu le dă oamenilor Săi Duhul Sfânt pentru a-i întări pe credincioși cu „putere, [...] dragoste și [...] chibzuință” (2 Timotei 1:6,7), astfel încât să poată lua decizii corecte și să urmeze învățătura Sa. Isus Hristos este Sursa vieții noi (Ioan 14:6) și numai El ne poate transforma într-o „jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu [...]”. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:1,2).

Mai târziu, Domnul Isus a preluat în lucrarea Sa lecții din aceste re-lături veterotestamentare, în special din cele legate de mană și de apă, folosind aceste imagini pentru a transmite adevăruri despre El Însuși, Acela care îi condusese pe israeliți prin pustiu.

## 6. Ce adevăruri sunt exprimate în Ioan 4:7-15 și 6:31-51 pentru noi, creștinii?

### Ioan 4:7-15

<sup>7</sup> A venit o femeie din Samaria să scoată apă. „Dă-Mi să beau”, i-a zis Isus.

<sup>8</sup> Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate să cumpere de-ale mâncării.

<sup>9</sup> Femeia samariteancă I-a zis: „Cum Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteancă?” Iudeii, în adevăr, n-au legături cu samaritenii.

<sup>10</sup> Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: ‘Dă-Mi să beau!’, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.”

<sup>11</sup> „Doamne”, I-a zis femeia, „n-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie?”

<sup>12</sup> Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?”

<sup>13</sup> Isus i-a răspuns: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete.

<sup>14</sup> Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.”

<sup>15</sup> „Doamne”, I-a zis femeia, „dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot.”

## **Ioan 6:31-51**

<sup>31</sup> Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: ‘Le-a dat să mănânce pâine din cer.’”

<sup>32</sup> Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer,

<sup>33</sup> căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viața.”

<sup>34</sup> „Doamne”, I-au zis ei, „dă-ne totdeauna această pâine.”

<sup>35</sup> Isus le-a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.

<sup>36</sup> Dar v-am spus că M-ați și văzut și tot nu credeți.

<sup>37</sup> Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară,

<sup>38</sup> căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.

<sup>39</sup> Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi.

<sup>40</sup> Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”

<sup>41</sup> Iudeii cârteau împotriva Lui, pentru că zisese: „Eu sunt Pâinea care s-a coborât din cer.”

<sup>42</sup> Și ziceau: „Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe ai cărui tată și mamă îi cunoaștem? Cum dar zice El: ‘Eu M-am coborât din cer?’”

<sup>43</sup> Isus le-a răspuns: „Nu cârțiți între voi.

<sup>44</sup> Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

<sup>45</sup> În proroci este scris: ‘Toți vor fi învățați de Dumnezeu.’ Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui vine la Mine.

<sup>46</sup> Nu că cineva a văzut pe Tatăl, afară de Acela care vine de la Dumnezeu; da, Acela a văzut pe Tatăl.

<sup>47</sup> Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică.

<sup>48</sup> Eu sunt Pâinea vieții.

<sup>49</sup> Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit.

<sup>50</sup> Pâinea care se coboară din cer este de așa fel ca cineva să mănânce din ea și să nu moară.

<sup>51</sup> Eu sunt Pâinea vie, care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.”

Femeia samariteană a descoperit că Hristos îi oferă ceva ce ea nu ar putea obține din altă parte. Setea interioară de pace, bucurie și fericire vine de la Dumnezeu și, prin urmare, numai Dumnezeu o poate potoli (Psalmii 42:1,2).

Mai târziu, în contextul manei, Isus a explicat că Dumnezeu, nu Moise, a fost cel care a oferit-o poporului. Apoi a declarat: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi” (Ioan 6:35). Isus a repetat de două ori că El este Pâinea vieții (Ioan 6:35,48). La fel cum mana din pustiu era „pâine din cer” (Ioan 6:31,32), așa și apa din stâncă era darul lui Hristos de a le potoli setea. Pe lângă aceste aspecte fizice, pâinea și apa aveau și o semnificație spirituală, deoarece Isus Hristos este „Pâinea vieții” (Ioan 6:35,48) și „apa vie” (Ioan 4:10,11,14; 7:37,38). Numai prin El, așadar, setea și foamea noastră spirituală pot fi cu adevărat potolite.

*Vineri, 15 august*

## **Un gând de încheiere**

*Suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, cap. 26*

Nu la mult timp după incidentul cu apa, națiunea s-a confruntat cu un nou pericol (vezi Exodul 17:8-16) – un trib aprig și războinic, amaleciții, o atacase. „Amaleciții nu erau neștiutori în ceea ce privește caracterul lui Dumnezeu sau suveranitatea Lui, dar, în loc să stea cu temere înaintea Sa, ei s-au apucat să-I sfideze puterea. Minunile făcute de Moise înaintea egiptenilor erau subiect de batjocură pentru poporul lui Amalec, iar teama națiunilor înconjurătoare era pricină de râs. Ei au jurat pe zeii lor că îi vor nimici pe evrei, astfel încât niciunul să nu scape, și se mândreau că Dumnezeul lui Israel este prea nepotincios ca să le reziste. Ei nu fuseseră păgubiți sau amenințați în vreun fel de israeliți. Atacul lor a fost cu totul neprovocat. Faptul că încercau să anihileze poporul lui Dumnezeu demonstra atitudinea lor de ură și sfidare față de Dumnezeu. Amaleciții erau de mult niște păcătoși trufași, iar crimele lor strigau la Dumnezeu pentru răzbunare. Totuși, în mila Sa, Dumnezeu îi chema încă la pocăință; dar, când i-au atacat pe cei sleiți de puteri și fără apărare din rândurile lui Israel,

oamenii lui Amalec au pecetluit soarta națiunii lor” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 300).

***Zilnic: Leviticul 19 – 25; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 33***

1. Unde nu avem voie să ne ducem și pe cine să nu întrebăm?
2. Ce fel de om nu avea voie să se apropie să aducă mâncarea Dumnezeului lui?
3. Cum trebuiau să fie puse pâinile pe masa de aur curat?
4. Care erau regulile pentru fratele care se vindea pe sine din cauza sărăciei?
5. Pentru ce și-a cheltuit Pavel toate mijloacele de întreținere?